

15 oktober 2023

(28ste zondag door het jaar)

Didier Croonenberghs o.p.

*“Zijn dienaars gingen naar de wegen
en brachten allen mee die zij er aantroffen, slechten zowel als goeden”*

Voor de weldenkende, de 'juiste' mensen is dit evangelie moeilijk om te horen, en nog moeilijker om toe te passen.

En in de huidige context van de Kerk, of onze wereld, is het misschien zelfs helemaal onhoorbaar... Jezus vertelt ons een verschrikkelijk en gewelddadig verhaal. Alles is klaar om feest te vieren. Maar een bruiloft zonder gasten is geen feest. Het is net zo triest als een drankje na de viering zonder *Sanctus Dominicus*. Om een bruiloft te hebben, heb je mensen nodig...

Het probleem is dat de gelijkenis verder gaat: de gasten zijn niet alleen de goeden, maar ook... de slechten !

Hier is het probleem: de goeden en de deugdzame willen dat God *hun* medemensen uitnodigt, degenen die geen schuld hebben. Maar geen schurken of slechte mensen.

Zijn we echt bereid om geen onderscheid te maken tussen de goeden en de slechten? Zijn we bereid om hen dezelfde aandacht te geven?

De conclusie van dit evangelie is vernietigend:
noch verdienste, noch moraliteit, noch voorbeeldigheid zijn genoeg. Zoals we weten is er in de geschiedenis van de Kerk altijd het idee geweest dat een goed christen zijn betekent dat je moreel goed bent, aardig... Dat is

niet verkeerd. Maar niet genoeg. Christen zijn betekent luisteren naar Gods roep.

Laat me je daarom verrassen met een ongebruikelijke lezing van deze parabel. Want spontaan plaatsen we onszelf aan de kant van de gasten en zetten we God achter de koning van deze gelijkenis... en dat zorgt voor interpretatieproblemen...

Hoe zetten we onszelf in dit verhaal?
Hoe kunnen we het creatief laten spreken?
Anders gezegd: wie zijn wij in de gelijkenis?
Een gast? Of een dienaar van de koning?
Of de koning zelf? Wie zijn wij?

Ik wil een andere manier voorstellen om deze tekst te lezen, een manier die voorkomt dat we Gods 'gezonde woede' erin zien! Laten we niet te snel de oproep van de koning interpreteren als Gods oproep tot het koninkrijk... Zijn wij niet eerder als de koning in de gelijkenis: mannen en vrouwen die diep van binnen soms een beetje te snel *boos* worden?

Boos omdat de dingen niet gaan zoals we hadden gehoopt.
Nodigt dit evangelie ons niet uit om deze kleine irritaties achter ons te laten, deze irritaties die ons buiten onszelf plaatsen en in het centrum van onze eigen kleine wereld?

Het gaat om het achterlaten van die kleine innerlijke irritaties —zelfs als we ze niet uiten— die ons verhinderen om ons te richten op wat essentieel is. Er is iets in ons dat, wanneer we geconfronteerd worden met de traagheid of doofheid van anderen, zijn geduld verliest.

We willen aan iedereen doorgeven wat we goed vinden.

Maar als onze naasten niet verbeteren, niet veranderen, ons niet begrijpen, dan worden we boos, net als de koning in de gelijkenis. Hoeveel ouders vinden het niet moeilijk om zich te verheugen in het geluk van hun kind, simpelweg omdat hun kind een onvoorziene richting is ingeslagen en toch opgroeit?

In ons leven worden we niet alleen geconfronteerd met onze eigen beperkingen, maar ook met die van anderen.

Als wij als de koning zijn,
wie is dan de centrale figuur in de gelijkenis?
Is het niet gewoon... de Zoon, de echtgenoot van het huwelijk?

Hij is het centrum, de reden van het verhaal, en toch wordt hij niet genoemd! Het is alsof onze zorgen ons het essentiële punt doen missen! Ja, het centrum van het evangelie is inderdaad de Zoon, degene die onze menselijkheid omarmt.

Herlees de parabel met de Zoon in het middelpunt en je zult zien dat er geen goddelijke veroordeling of woede meer is...

Laten we vandaag onze persoonlijke irritaties opzij zetten. Laten we de vreugde van de bruiloft ontdekken, waar iedereen wordt uitgenodigd in ons hart en in ons gebed, zowel de goeden als de slechten. Amen.